

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **D. S. N.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen advokátkou Mgr. Libuší Hrušovou,
sídlem Veverkova 2707/1, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019, č. j. MV-34423-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019, č. j. MV-34423-4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 1. 2019, č. j. OAM-3176-22/DP-2018. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na území České republiky za účelem podnikání, neboť žalobce neplnil na území účel povoleného dlouhodobého pobytu (výrok I.) a dále byla zamítnuta výše uvedená žádost žalobce podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území (výrok II.).

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, že rozhodnutí obou instancí je po právní i věcné stránce správné. Žalobce je především přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí je nesprávné a odporující základním zásadám pro vydávání správních rozhodnutí dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Tento postup je přitom v příkrém rozporu se základními zásadami správního řízení, jelikož správní orgán má postupovat přesně naopak a má se snažit zjistit skutkový stav tak, aby žádné důvodné pochybnosti o skutkovém stavu neexistovaly, příp. svým postupem má správní orgán tyto pochybnosti odstranit. Při vydání napadeného rozhodnutí nebyly zohledněny základní principy správního práva, a to především zásady týkající se zjišťování skutkového stavu věci a zásady ovlivňující náležitosti správního rozhodnutí. Dále nebyly ani správným způsobem zohledněny konkrétní okolnosti daného případu ve vztahu k náležitostem podkladů dodaných k žádosti o prodloužení pobytu. Napadené rozhodnutí považuje žalobce z uvedených důvodů za nezákonné.
3. Žalovaný se dle přesvědčení žalobce nevypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí s námitkami uvedenými v odvolání žalobce. V napadeném rozhodnutí je pouze lakonicky uvedeno, že žalobce podal odvolání, je krátce shrnuto, co bylo obsahem podaného odvolání, ovšem žádným způsobem již není odůvodněno, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru o nedůvodnosti odvolání. Jediným vodítkem je citace zákonných ustanovení, ovšem napadené rozhodnutí zcela postrádá uvedení úvah, kterými byl žalovaný při vydávání napadeného rozhodnutí veden. Rovněž z tohoto důvodu pak žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož rozhodnutí je po formální stránce nepřezkoumatelné a zmatečné.
4. Ke zjištěnému skutkovému stavu pak žalobce namítal, že žalovaný orgán dospěl k závěru, že v daném případě u žalobce existují překážky pro prodloužení jeho pobytu v ČR. Žalobce s argumenty uvedenými v napadeném rozhodnutí nemůže souhlasit, když je přesvědčen o tom, že účel pobytu plní a nejedná se u něj o nelegální práci, resp. zaměstnání, jak se snaží žalovaný dovodit. Žalobce je podnikatel, byl mu vystaven živnostenský list. Žalobce z tohoto důvodu podává nejen daňová přiznání, ale daň i hradí, stejně jako si plní i své povinnosti vůči příslušné OSSZ a zdravotní pojišťovně. Jím prováděná činnost je činností samostatnou výdělečnou, zakázky jsou u něj objednávány dle jednotlivých smluv o dílo a za provedené dílo vystavuje žalobce průběžně faktury. Stejně tak je mu pro místo jeho podnikání účtováno nájemné za pronajatý prostor. Veškeré tyto skutečnosti dle názoru žalobce prokazují, že jím vykonávaná činnost je činností samostatnou, když naplňuje základní znaky samostatnosti za účelem generování zisku, který následně podléhá zdanění. Žalobce tedy tvrdí, že jím vykonávaná činnost je činností samostatnou, nejedná se o závislou práci, natož o práci nelegální, a proto žalobce plní účel povolení k pobytu, kterým je podnikání. Žalobce žádným způsobem neporušuje právní předpisy ČR, plní si

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

své povinnosti vůči státním orgánům, chová se řádně, nebyl nikdy soudně trestán, ačkoliv na území ČR žije již od roku 2007.

5. Žalobce rovněž uvedl, že napadené rozhodnutí má pro něj mimořádně závažný následek, neboť dle tohoto rozhodnutí by byl nucen opustit Českou republiku, kde již získal vazby a považuje ji za svůj nový domov. Žalobce žije v ČR, má zde sestru s rodinou, ke které má velmi blízký vztah. Odloučení od nejbližší rodiny by mělo devastující vliv nejen na žalobce samotného, ale právě i na ostatní členy jeho rodiny. Jeho povinnost vrátit se do Vietnamu by pro něj i jeho rodinu byla nepřiměřeně přísnou sankcí za to, že se v ČR snažil nalézt uplatnění. Z tohoto důvodu si žalobce dovoluje opětovně upozornit na mimořádně závažný následek, který pro něj toto rozhodnutí přináší. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce projevem formalismu, přičemž je v tomto případě třeba zvažovat pečlivě i úmysl zákonodárce, neboť následek v podobě sankce je zcela zjevně nepřiměřený ve vztahu k pochybení žalobce, které shledaly správní orgány.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v případě námitky žalobce týkající se porušení základních zásad správního řízení žalovaný neshledal rozpor se základními zásadami správního řízení a předmětné rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Žalobní námitku považoval žalovaný za nekonkrétní, proto se k ní blíže nevyjádřil.
7. V případě námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu odkázal žalovaný na stranu 7 napadeného rozhodnutí s tím, že na uvedené straně se předmětnou námitkou zabýval. Žalovaný je přesvědčen, že se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a srozumitelné.
8. Žalovaný nesouhlasil ani s žalobní námitkou týkající se nesprávného posouzení pracovní činnosti žalobce, když žalovaný je nadále přesvědčen, jak to již uvedl v napadeném rozhodnutí, že ze strany žalobce se jednalo o výkon nelegální práce, a nikoli o podnikání, což v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil.
9. K žalobní námitce týkající se nesprávného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí odkázal žalovaný na strany 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se s danou námitkou vypořádal již v rámci odvolacího řízení. Napadené rozhodnutí nepovažuje žalovaný za formalistické, neboť zákon o pobytu cizinců nedává žalovanému prostor ke správnímu uvážení, zda může žádost zamítnout, či nikoliv. Pokud jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti, musí správní orgán žádost zamítnout.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

11. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že ve vyjádření žalovaného se jedná toliko o formální argumentaci, kdy se ve vyjádření nevyskytují žádné další argumenty nad rámec toho, co bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že ve správním řízení prokázal nejen splnění formálních předpokladů pro svou podnikatelskou činnost, tedy že je podnikatel a byl mu vystaven živnostenský list, nýbrž žalobce prokázal, že činnost jím vykonávaná je skutečně podnikatelskou činností. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřiměřeně přísné ve vztahu ke své osobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, když neuvedl úvahy, kterými byl veden při vydání rozhodnutí, a neodůvodnil, proč odvolání nepovažuje za důvodné. Soud uvádí, že žalobce v žalobě neuvedl, jaké konkrétní odvolací námitky žalovaný nevypořádal, což samo o sobě velmi ztěžuje soudu posouzení uvedené námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť soud se může řádně zabývat jen žalobními body, které jsou dostatečně konkrétní.
16. Soud se však přesto zabýval nekonkrétně namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, přičemž shledal, že odvolání žalobce bylo velmi stručné, vlastní odůvodnění odvolání představuje půl strany textu. Z odůvodnění odvolání plyne, že žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, aniž by uvedl, v čem konkrétně považuje skutkový stav za nedostatečně zjištěný, když žalobce pouze v odvolání uvedl, že podniká jako osoba samostatně výdělečně činná, má řádně podepsanou smlouvu o dílo s objednatelem, činnost provozuje samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku dle podmínek stanovených živnostenským zákonem. Žalobce v odvolání ještě zmínil, že při kontrole inspektorátu práce byly doloženy doklady, a to konkrétně smlouva o dílo s firmou BONTU Invest s. r. o. ze dne 2. 1. 2017 a smlouva o podnájmu nebytových prostor. Soud shledal, že správní orgán prvního stupně a následně i žalovaný se ve svých rozhodnutích podrobně zabývali kritérii definujícími podnikatelskou činnost, doklady vztahujícími se k činnosti žalobce (smlouva o dílo a další), přičemž dospěli k závěru, že se v případě žalobce nejednalo o podnikatelskou činnost, nýbrž o závislou práci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné výslovně zmiňoval v souvislosti se smlouvou o dílo snahu zastřít výkon závislé práce, a vyhnout se tak uzavření pracovněprávního vztahu. Žalobce nenavrhoval doplnění dokazování u správního orgánu prvního stupně ani v odvolání. S ohledem na výše uvedené skutečnosti považuje soud odvolací námitky za řádně vypořádané. Námitku nepřezkoumatelnosti proto soud nepovažuje za důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Dále se soud zabýval obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce v úvodu a závěru žaloby bez jakékoli konkretizace namítal ve vztahu k napadenému rozhodnutí jeho nezákonnost, nesprávnost, rozpor se základními zásadami pro vydávání správních rozhodnutí, nezohlednění základních principů správního práva a nezohlednění konkrétních okolností případu ve vztahu k náležitostem podkladů dodaných k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu.
18. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
19. Tyto námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud neshledal, že by se správní orgány dopustily jakéhokoli porušení ustanovení správního řádu.
20. Soud se dále zabýval žalobní námitkou ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci a s tím souvisejícího nesprávného posouzení činnosti žalobce ve firmě Gemtek.CZ, s. r. o., přičemž soud shledal, že uvedená námitka je poněkud neurčitá, když žalobce neuvedl, v jakém směru by měl být skutkový stav doplněn a v čem konkrétně je nesprávné právní posouzení správních orgánů ohledně jím vykonávané činnosti. Žalobce opakovaně zdůrazňoval, že činnost, kterou vykonával, byla podnikatelskou činností, kterou vykonával na základě živnostenského listu dle smlouvy o dílo se společností BONTU Invest s. r. o., zakázky byly u žalobce objednávány dle jednotlivých smluv o dílo a za provedené dílo žalobce vystavoval průběžně faktury, přičemž žalobci bylo účtováno nájemné za prostor, který si pronajal k podnikání.
21. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že „na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“ Z § 35 odst. 3 téhož zákona přitom vyplývá, že „dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“ Podle § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona platí, že „ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.“ V § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že „ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soukromého a rodinného života cizince.“ Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona platí, že „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“

22. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 14. 2. 2018 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 27. 3. 2008, poslední pobytové oprávnění bylo uděleno na dobu od 27. 3. 2016 do 26. 3. 2018. Z částečně anonymizované kopie části protokolu o kontrole ze dne 20. 6. 2018, č. j. 20185/6.71/17-3, provedené Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj dne 9. 11. 2017, vyplynulo, že kontrolovanou osobou byla společnost BONTU Invest s. r. o., kontrola proběhla na pracovišti Gemtek.CZ, s. r. o., a kontrolováno bylo období od září do prosince 2017. Během této kontroly byly předloženy doklady žalobce, a to smlouva o dílo se společností BONTU Invest s. r. o. ze dne 2. 1. 2017, smlouva o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků se společností BONTU Invest s. r. o. ze dne 2. 1. 2017, objednávka č. 2017/12, faktura č. 201711, objednávka č. 2017/11, předávací protokol č. 11/2017, faktura č. 201710, objednávka č. 2017/10, předávací protokol č. 10/2017, faktura č. 201709, objednávka č. 2017/09 a předávací protokol č. 09/2017 – kopie. V protokolu o kontrole je uvedeno, že místním šetřením bylo zjištěno, že na výrobních linkách probíhá rozebírání, čištění, testování základových desek a následná kompletace set-top boxů, přičemž fyzické osoby pracující zde jako OSVČ (včetně žalobce) na základě smlouvy o dílo s kontrolovanou osobou prováděly kompletaci set-top boxů v prostorách pronajatých kontrolovanou osobou, byly řízeny kontrolovanou osobou (pokyny dostávaly od kontrolované osoby při podpisu smlouvy o dílo, kdy jim kontrolovaná osoba sdělila, na které pracovní pozici, na kterém pracovním místě a co mají dělat) a kompletaci set-top boxů prováděly na náklady kontrolované osoby a jejím jménem. Uvedené fyzické osoby vykonávaly práci osobně, na náklady a odpovědnost kontrolované osoby, jejím jménem, podle pokynů kontrolované osoby a každý měsíc kontrolované osobě fakturovaly počet kusů výrobků, kdy toto nelze skutečně zjistit, neboť na kompletaci každého konečného výrobku se podílí každá z těchto osob. Na straně 47 zmiňovaného protokolu je uvedeno zjištění inspektorátu práce ve vztahu k osobě žalobce, kdy mimo jiné je uvedeno, že kontrolovaná osoba BONTU Invest s. r. o. umožnila žalobci výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah tím, že v provozovně společnosti Gemtek.CZ, s. r. o., v Plzni na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 2. 1. 2017 prováděl žalobce dílčí kompletaci set-top boxů na pásové výrobě, a to nejméně od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017, což je doloženo i fakturami a objednávkami za toto období. Dále je v protokolu o kontrole konstatováno, že práci prováděl žalobce na pracovním místě na pracovišti kontrolované osoby, podle pokynů kontrolované osoby, práci neprováděl žalobce vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, nýbrž jménem kontrolované osoby a na odpovědnost kontrolované osoby. Dále je v protokolu o kontrole uvedeno, že výše popsáním jednáním kontrolovaná osoba umožnila fyzické osobě podnikající na základě živnostenského oprávnění výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Z výše uvedeného protokolu o kontrole rovněž vyplývá, že dne 8. 1. 2018 proběhla u kontrolované osoby opakovaná kontrola, kdy výroba probíhala shodným způsobem jako při kontrole prováděné dne 9. 11. 2017. Součástí protokolu o kontrole je evidence

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

docházky na pracovišti v den kontroly 9. 11. 2017, ze které plyne, že žalobce nastoupil do práce ráno v 5:44 hodin.

23. Součástí správního spisu je protokol o výsledku žalobce správním orgánem prvního stupně ze dne 4. 10. 2018. Žalobce byl správním orgánem prvního stupně vyslechnut za účasti svého zástupce a tlumočníka. Ve své výpovědi žalobce mimo jiné uvedl, že práci pro společnost BONTU Invest s. r. o. na pracovišti Gemtek.CZ, s. r. o., začal vykonávat v červenci 2016 na základě smlouvy o dílo a smlouvy o podnájmu části prostoru ke své činnosti. Po celou dobu dělá žalobce stejnou práci na stejném pracovišti. Žalobce nemá pravidelnou pracovní dobu, pracuje podle toho, kolik je práce a jak se cítí. Obvykle pracuje od pondělí do pátku. Někdy žalobce pracuje i 12 hodin denně, jindy pracuje jen 4-5 hodin denně 2 až 3 dny v týdnu. Docházku si žalobce neeviduje, jeho docházku nikdo nekontroluje. Ochranné pomůcky (montérky, čepici, rukavice) si žalobce pořídil sám. Odměňován je podle množství (kusů) odvedené práce. Žalobce dostává každý měsíc 15 – 20 tisíc kabelů na zapojení USB, přičemž kabely roztřídí na bezvadné a vadné. Následně se pokouší vadné kabely opravit, přičemž pokud je kabel neopravitelný, tak ho vyřadí. Při předání výsledků práce je počítáno množství práce, kterou žalobce vykonal. Následně společnost BONTU Invest s. r. o. zašle žalobci fakturu, kterou žalobce podepíše, a peníze jsou zaslány na účet žalobce. V době, kdy žalobce pracoval pro BONTU Invest s. r. o., nevykonával jinou podnikatelskou či výdělečnou činnost. Pouze v roce 2017, když měl žalobce volno o víkend, tak měl občas brigádu, třeba úklid na stavbě. Dle žalobce to byla jen taková výpomoc dle ústní dohody.
24. Součástí správního spisu jsou žalobcem předložené tři smlouvy o dílo a s nimi související tři smlouvy o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků, které žalobce uzavřel s BONTU Invest s. r. o. Jednotlivé smlouvy na sebe časově navazují a pokrývají období od 2. 1. 2016 do 31. 12. 2016, od 2. 1. 2017 do 31. 12. 2017 a od 1. 1. 2018 na neurčito.
25. Z výše uvedeného je zřejmé, že podkladem rozhodnutí správních orgánů byl protokol o kontrole provedené inspektorátem práce, smlouvy o dílo a o podnájmu a dále výpověď žalobce. Pokud žalobce měl za to, že podklady ke skutkovým zjištěním nejsou dostatečné, měl možnost navrhnout správnímu orgánu prvního stupně doplnění dokazování. Jak plyne ze správního spisu, byla žalobci dne 5. 1. 2018 doručena výzva, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož však žalobce nevyužil. Ani ve svém odvolání žádné další důkazy žalobce neoznačil. Dle názoru soudu důkazní prostředky obsažené ve správním spise (protokol o kontrole, výpověď žalobce, smlouvy o dílo a o podnájmu) byly v této věci dostatečným podkladem ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou pochybnosti. Ostatně sám žalobce ani v žalobě neuvedl, v jakém konkrétním směru by měla být skutková zjištění doplněna, či jaké další důkazy by měly být provedeny, když v žalobě pouze označil jako důkaz několik listin ze správního spisu a svou výpověď, což jsou všechno důkazní prostředky, které jsou součástí správního spisu a se kterými správní orgány pracovaly ve svých rozhodnutích. Žalobce tak v žalobě spíše polemizoval s právním názorem správních orgánů ohledně povahy jím vykonávané činnosti, tedy zda šlo o podnikání, či závislou práci, čímž se bude soud zabývat níže.
26. Co se týče posouzení činnosti vykonávané žalobcem na základě smluv o dílo se společností BONTU Invest s. r. o., shledal soud, že oba správní orgány se povahou činnosti žalobce podrobně zabývaly. Správní orgán prvního stupně na stranách 3 a 4 svého rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podrobně zkoumal naplnění definičních znaků podnikání ve smyslu § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů a živnosti ve smyslu § 2 zákona č. 455/1991, o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán prvního stupně shledal, že žalobcem vykonávaná činnost postrádá znak samostatnosti, když žalobce se podílel na dílčí kompletaci set-top boxů formou třídění a oprav kabelů. Dále dle správního orgánu prvního stupně postrádá činnost žalobce i znak vlastní odpovědnosti žalobce, když žalobce vykonával dílčí práci dle pokynů, kdy mu byla práce přidělena, následně zkontrolována a přepočítána, čímž bylo vyloučeno, že by žalobce mohl odpovídat za plnění zakázky jako celku. Správní orgán prvního stupně shledal, že žalobce předmětnou činnost konal soustavně, osobně a za účelem dosažení zisku, ovšem nikoli samostatně a na vlastní odpovědnost. Ve svém odvolání žalobce pouze tvrdil, že jím vykonávaná činnost splňuje definiční znaky podnikání. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že „se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že činnost, kterou žalobce vykonával, nebyla podnikáním, ale výkonem závislé a nelegální práce. Účastník řízení vykonával po celou dobu stejnou pracovní činnost v areálu společnosti Gemtek.CZ, s. r. o., odměňován byl podle kusů a množství odvedené práce, sám jako podnikatel nevystavoval žádné faktury, pouze vždy předal práci a přepočítal množství. Výše uvedenou práci na pásové výrobě prováděl účastník dle šetření oblastního inspektorátu práce dle pokynů kontrolované osoby, pod její kontrolou, na její náklady a současně jejím jménem.“

27. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že při činnosti žalobce nebyly naplněny definiční znaky podnikatelské činnosti, a to výkon činnosti samostatně a na vlastní odpovědnost, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění správních rozhodnutí, které je ve stručnosti reprodukováno v předchozím odstavci. Ve prospěch žalobce ohledně charakteru jeho činnosti jakožto podnikatelské svědčí pouze žalobcem zmiňovaná pracovní doba, kterou žalobce údajně nemusel dodržovat, k čemuž však soud uvádí, že i platná právní úprava zákona č. 262/2006, zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) obsahuje institut pružné pracovní doby a nerovnoměrně rozvržené pracovní doby. Jak plyne z provedených důkazů, byla docházka žalobce evidována. Nakonec i výpověď žalobce nasvědčuje tomu, že pracovní doba byla závislá na množství práce, kterou bylo třeba vykonat, než že by si mohl žalobce sám určovat pracovní dobu. Ve prospěch žalobce by mohla svědčit i okolnost uvedená rovněž v jeho výpovědi, že si opatřoval pracovní oblečení sám, k čemuž však soud uvádí, že ani v pracovněprávním vztahu nemá zaměstnanec automaticky nárok na pracovní oblečení, nýbrž tento nárok vzniká jen za splnění podmínek stanovených v § 104 zákoníku práce. Popsané skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce tedy nejsou takového charakteru, aby umožnily hodnocení činnosti žalobce jakožto podnikání. Soud zdůrazňuje, že sám žalobce uvedl ve své výpovědi, že faktury, kterými fakturoval svou práci, nevytvářel on jako podnikatel, nýbrž společnost BONTU Invest s. r. o., což jen dokresluje nesamostatnost výkonu činnosti žalobcem a jeho závislost na faktickém zaměstnavateli BONTU Invest s. r. o., který byl jediným zdrojem příjmů žalobce, neboť svou podnikatelskou činnost vykonával žalobce dle své výpovědi jen spolu s tímto subjektem dle smluv o dílo. Soud zcela souhlasí s názorem žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že předmětné smlouvy o dílo měly předmět díla vymezen neurčitě, a fakticky tak musel žalobce postupovat dle pokynů nadřízeného pracovníka. Okolnosti případu popsané výše jednoznačně svědčí o tom, že ze strany žalobce se nejednalo o výkon podnikatelské činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

82/2019

28. Správní orgány se ve svých rozhodnutích správně zabývaly i dobou, po kterou žalobce nevykonával podnikatelskou činnost, tedy dobou, kdy žalobce neplnil účel pobytu, přičemž správní orgán prvního stupně vycházel z období 21 měsíců od 2. 1. 2017, kdy došlo k uzavření smlouvy o dílo na rok 2017, do 4. 10. 2018, kdy byl proveden výslech žalobce, zatímco žalovaný vycházel z delšího období (červenec 2016 – 4. 10. 2018), když vycházel z výpovědi žalobce, že již od července 2016 pracoval žalobce dle smlouvy o dílo pro BONTU Invest s. r. o., přičemž žalovaný bral v úvahu, že se jednalo prakticky o jedinou výdělečnou činnost žalobce s výjimkou občasných brigád na stavbě v roce 2017. Soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce neplnil účel pobytu v období od července 2016 přinejmenším do doby svého výslechu dne 4. 10. 2018, tedy 27 měsíců. Správní orgány dovodily, že se jedná o dlouhodobé neplnění účelu pobytu, kdy poslední pobytové oprávnění bylo uděleno žalobci na dobu od 27. 3. 2016 do 26. 3. 2018 a většinu tohoto období žalobce neplnil účel pobytu. Soud považuje závěr správních orgánů, že žalobce neplnil na území ČR účel povoleného dlouhodobého pobytu za správný, přičemž tato skutečnost je důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění ve smyslu výše citované právní úpravy zákona o pobytu cizinců. Skutečnosti popsané v tomto odstavci jsou soudem uváděny jen pro úplnost a de facto nad rámec žalobních námitek, jelikož žalobce neuplatnil v žalobě žádnou konkrétní námitku ohledně toho, zda žalovaným zjištěná doba, kdy žalobce nepodnikal, je dostatečná k naplnění důvodu pro neprodloužení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu neplnění účelu pobytu.
29. Již samotné neplnění účelu pobytu (podnikání) je dle názoru soudu dostatečným důvodem k neprodloužení pobytového oprávnění žalobci, avšak správní orgán prvního stupně konstatoval ve svém rozhodnutí, že s ohledem na povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se zabýval i tím, jakou činnost žalobce vykonával dle smluv o dílo pro BONTU Invest s. r. o., když se nejednalo o podnikání, přičemž dospěl k závěru, že ze strany žalobce šlo o výkon nelegální závislé práce. S uvedeným závěrem vyslovil žalovaný souhlas v napadeném rozhodnutí.
30. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce platí, že *„závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“* Podle odstavce druhého *„závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“*
31. Soud shledal, že správní orgán prvního stupně se zabýval definičními znaky závislé činnosti ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení, přičemž s ohledem na činnost žalobce popsanou soudem již výše dovodil naplnění uvedených definičních znaků závislé práce, což žalovaný aproboval. Žalobce neuplatnil v žalobě žádné konkrétní námitky, kterými by zpochybňoval naplnění definičních znaků závislé práce, když pouze poukazoval na formální znaky své pracovní činnosti, tedy žalobce zdůrazňoval, že pracoval na základě platného živnostenského oprávnění, měl uzavřenu smlouvu o dílo a smlouvu o podnájem, řádně podával daňová přiznání, plnil si jako podnikatel své povinnosti ve vztahu k příslušné OSSZ a zdravotní pojišťovně. Soud však uvádí, že není podstatné, zda žalobce plnil formální znaky podnikatelské činnosti a jakým způsobem svou práci vykazoval ve vztahu ke správním orgánům, nýbrž podstatný je skutečný obsah vykonávané činnosti. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. 7. 2021, č. j. 4 Azs 74/2021-23, který se zabýval věcí skutkově velmi podobnou případu žalobce, když se jednalo o cizince, který měl rovněž uzavřenu smlouvu o dílo a smlouvu o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků se společností BONTU Invest s. r. o., na základě které opravoval elektronické součástky na pracovišti Gemtek.CZ, s. r. o., za podobných podmínek jako žalobce. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dovodil, že se jednalo o výkon závislé práce, a nikoli o podnikání, přičemž mimo jiné konstatoval, že „z popisu činnosti stěžovatele je totiž zřejmé, že se fakticky nejednalo o činnost nesoucí všechny podstatné rysy podnikání, ačkoliv ji formálně jako podnikání vykazoval. Stěžovatelem vykonávaná činnost měla totiž mnohem blíže k výkonu závislé práce. Pro posouzení věci není rozhodné, jak stěžovatel svou výdělečnou aktivitu označoval nebo formálně vykazoval, ale co bylo její podstatou. Z hlediska posouzení splnění podmínek podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby podnikání bylo realizováno i fakticky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 71).“ Soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu, přičemž v poměrech projednávané věci konstatuje, že žalobcem vykonávanou činnost ve shodě se správními orgány nepovažuje za podnikání, nýbrž za výkon závislé práce. Proto soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že žalobce fakticky vykonával závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání a mimo pracovněprávní vztah, a jedná se tedy ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti o výkon nelegální práce.

32. Správní orgán prvního stupně spolu s žalovaným se správně zabývali i dobou, po kterou k výkonu nelegální práce docházelo, přičemž správní orgán prvního stupně vycházel z období 21 měsíců (od 2. 1. 2017 do 4. 10. 2018), zatímco žalovaný vycházel z delšího období (od července 2016 do 4. 10. 2018), když vycházel z výpovědi žalobce, že již od července 2016 pracoval žalobce dle smlouvy o dílo pro BONTU Invest s. r. o., přičemž žalovaný bral v úvahu, že se jednalo prakticky o jedinou výdělečnou činnost žalobce s výjimkou občasných brigád na stavbě v roce 2017. Soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce vykonával nelegální práci v období od července 2016 přinejmenším do doby svého výslechu dne 4. 10. 2018, tedy 27 měsíců. Zjištěnou dobu neplnění účelu pobytu a výkonu nelegální práce hodnotí soud shodně se správními orgány jako velmi dlouhou, pokrývající většinu období, na které měl žalobce naposledy povolen dlouhodobý pobyt. Soud tedy ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že na straně žalobce je dána jiná závažná překážka jeho pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívající v dlouhodobém výkonu nelegální práce žalobcem, kdy nelegální práce byla prakticky jediným zdrojem příjmů žalobce. Skutečnosti popsané v tomto odstavci jsou soudem uváděny jen pro úplnost a de facto nad rámec žalobních námitek, jelikož žalobce neuplatnil žádnou konkrétní námitku ohledně toho, zda žalovaným zjištěná doba výkonu nelegální práce (spolu s dalšími okolnostmi), představuje závažnou překážku pobytu žalobce na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
33. Další žalobní námitkou byla nepřiměřenost rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce a ve vztahu k pochybení, kterého se dle správních orgánů žalobce dopustil (v podrobnostech je námitka rozvedena výše v kapitole Žaloba). Soud shledal, že oba správní orgány se podrobně zabývaly námitkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce, přičemž vycházely z údajů získaných z informačních systémů a z výpovědi samotného žalobce před správním orgánem prvního stupně dne 4. 10. 2018. V zájmu stručnosti odkazuje soud na odůvodnění správních orgánů stran přiměřenosti rozhodnutí, se kterým se ztotožňuje. Soud dále uvádí, že žalobce ve svém odvolání vůbec neuplatnil námitku nepřiměřenosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tudíž ani žalovaný nebyl povinen se přiměřeností rozhodnutí podrobněji zabývat, přesto však se žalovaný přiměřenosti rozhodnutí věnoval.

34. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně žalobce mimo jiné uvedl, že žije v České republice od roku 2007, má zde sestru, která má dvě děti a manžela. Ve Vietnamu má žalobce ženu, dva syny a pět sourozenců. V České republice žalobce bydlí sám, nemá partnerku, nemá navázány kulturní a společenské vazby, nemá na území ČR majetek ani závazky. Žalobce ve své výpovědi dále poukázal na svůj vyšší věk a potřebu finančně se postarat o svou rodinu ve Vietnamu.
35. Soud shledal, že žalovaný posoudil správně, že dopady rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění jsou přiměřené ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, když ze samotné výpovědi žalobce vyplynulo, že jeho žena a děti žijí ve Vietnamu, žalobce nemá navázány v České republice kulturní a společenské vazby, nemá zde majetek ani závazky. Dle názoru soudu věk žalobce není tak vysoký, že by žalobce nemohl získat zaměstnání či podnikat ve Vietnamu, kde žije jeho rodina. Rovněž okolnost, že na území České republiky žije sestra žalobce s dětmi a manželem, kdy k rodině své sestry má žalobce dle svého vyjádření blízký vztah, není důvodem k tomu, aby rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění bylo možné považovat za nepřiměřené. Soud nemůže souhlasit s názorem žalobce, že neprodloužení pobytového oprávnění je ve vztahu k žalobci příliš přísné s ohledem na jeho správními orgány zjištěné pochybení. Jak bylo podrobně rozebráno výše, žalobce neplnil účel pobytu a vykonával nelegální závislou práci po dobu 27 měsíců, což je velmi dlouhá doba jak ve vztahu k poslednímu platnému pobytovému oprávnění žalobce, tak i ve vztahu k celkové době, po kterou žalobce žil v České republice (od roku 2007). Dlouhodobé protiprávní jednání žalobce spočívající ve výkonu nelegální práce nelze bagatelizovat, jak to činí žalobce v žalobě, přičemž neprodloužení pobytového oprávnění žalobce se jeví soudu jako adekvátní.
36. Soud neshledal ani žalobcem namítaný formalismus rozhodnutí správních orgánů, když naopak oba správní orgány se pečlivě zabývaly konkrétními okolnostmi případu žalobce a tyto řádně vyhodnotily s přihlédnutím k důkazům shromážděným ve správním spise, přičemž dospěly k závěru, že s ohledem na platnou právní úpravu nelze platnost pobytového oprávnění žalobce prodloužit. Ostatně sám žalobce v žalobě ani neuvedl, v čem konkrétně spatřuje uvedený formalismus.
37. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. ledna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)